

ΤΡΟΜΟΣ

1-1-1989

Κρύο,

κι οι ψυχές μας γυμνές στο αλώνι του κόσμου.

Τρομαγμένο το ζώο γυρίζει ξανά στο παχνί του.

Μονάχα του κορμιού η ανάγκη υπάρχει.

Κι όλα αυτά που στηρίζουν γερά,

του μυαλού τους αρμούς κολλ ημένα, σφιχτά,

σαν γρανάζια στεγνά από καιρό, σκουριασμένα.